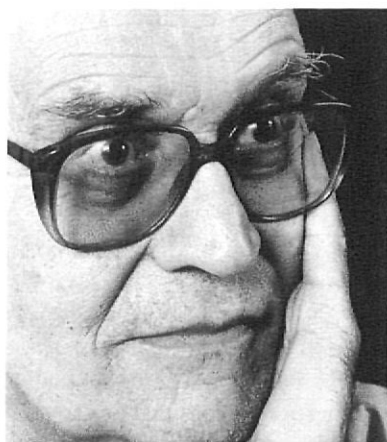

Figures

Modest Prats, el savi de Medinyà

Text: *Xevi Planas*

Fotos: *Josep Maria Oliveras*

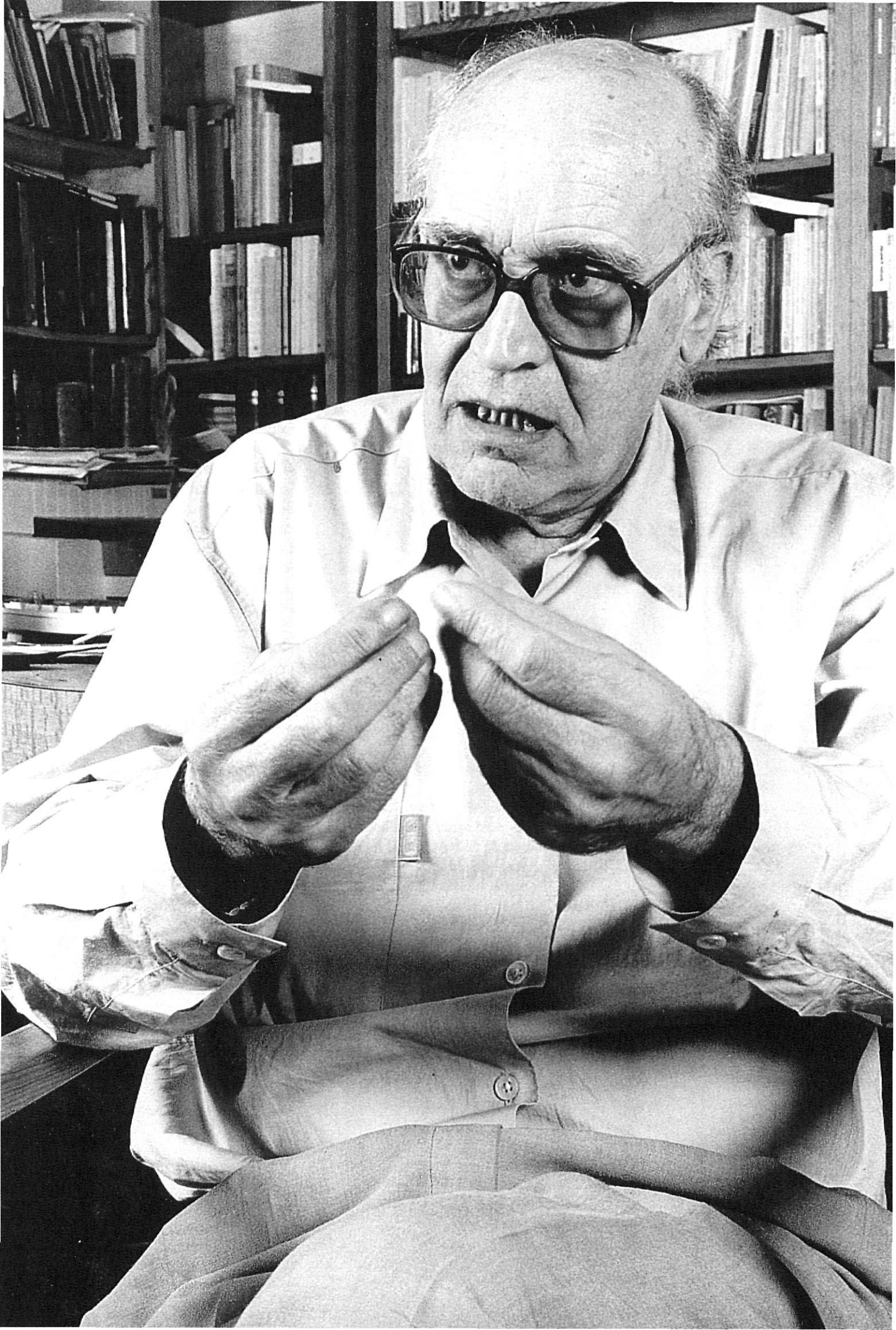

Modest Prats acaba de complir 65 anys i ha decidit jubilar-se de les seves activitats docents, després de trenta anys d'enlluernar amb la saviesa de la seva oratòria diverses generacions de filòlegs formats a Girona. També anuncia que abandona les seves investigacions sobre la història de la llengua, referencials per als estudiosos que s'hi dediquen. Té molt d'interès, en canvi, a abocar-se amb més intensitat a la seva labor pastoral a les parròquies de Medinyà i Vilafreser.

Vostè va néixer a Castelló d'Empúries. Tota la seva família prové de l'Alt Empordà?

El meu pare, com el meu avi i el meu besavi, era de Castelló i treballava de ferrer. Per la banda de la mare, vénen de Cerdanya. La meva àvia era d'Arànsers i es va casar en segones núpcies amb el mestre d'Arànsers, que era de Castelló. Van anar a viure a Castelló tota la família quan la meva mare era una noieeta de dotze o tretze anys. Els meus pares es van casar el 12 d'octubre del 1935, jo vaig néixer el 5 de setembre del 1936 i el 3 de desembre del 1936 mataven el meu pare. Ja al juliol del 1936 van matar uns capellans a Castelló, a l'agost van

matar nou o deu persones més, i al desembre van matar el meu pare, que tenia vint-i-cinc anys, i un oncle seu. L'única memòria que en tinc, i encara és relativa, és de quan el 1940 el van dur a enterrar a Castelló. Jo tenia tres mesos quan el varen matar, en plena guerra. Vaig viure, doncs, la infantesa d'un nen de la postguerra a qui han mort el pare. La mare, amb vint-i-tres anys, va haver de tirar endavant la casa treballant de modista i de telefonista. Als nou anys vaig fer l'examen d'ingrés al seminari i als deu hi vaig entrar. Els meus primers anys són la vida d'un vailet de la postguerra que va a col·legi sense una especial

«Al seminari m'hi sentia a gust. A alguns companys després els va sortir el blau, però jo no en tinc un record amarg»

MODEST PRATS I DOMINGO va néixer a Castelló d'Empúries (Alt Empordà) el 5 de setembre del 1936. Lingüista i prevere, va estudiar teologia a Girona i filologia romànica a Barcelona. Va ampliar estudis a Roma i a París. Va ser rector de la parròquia de Santa Maria de Vista Alegre, a Girona, del 1968 al 1971. Des del 1977 ho és de les de Medinyà i Vilafreser. Ha estat professor de literatura i teologia al seminari diocesà de Girona (1960-1990) i d'història de la llengua catalana a la Universitat de Girona. És autor, amb Josep Maria Nadal, d'*Història de la llengua catalana I: des dels inicis fins al segle XV* (1982), guardonat amb els premis Serra d'Or i de la Generalitat de Catalunya, i d'*Història de la llengua catalana: segle XV* (1996), que ha obtingut, aquest any, el premi Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans. També ha publicat *Una quaresma i altres sermons* (1984), *Verdaguer a la Mare de Déu del Mont* (1984, amb Joan Carreres i Péra), l'estudi lingüístic de *La història de Paris i Viana* (1986), *Meditació ignasiana sobre la normalització lingüística* (1989) i, amb August Rafanell i Albert Rossich, *El futur de la llengua catalana* (1991). Ha estat col·laborador habitual de la revista *Presència*, el diari *El Punt* i l'emissora Catalunya Ràdio.

sensibilitat per res, que volta pels carrers i que no sap que hi hagi un altre món a part d'aquell.

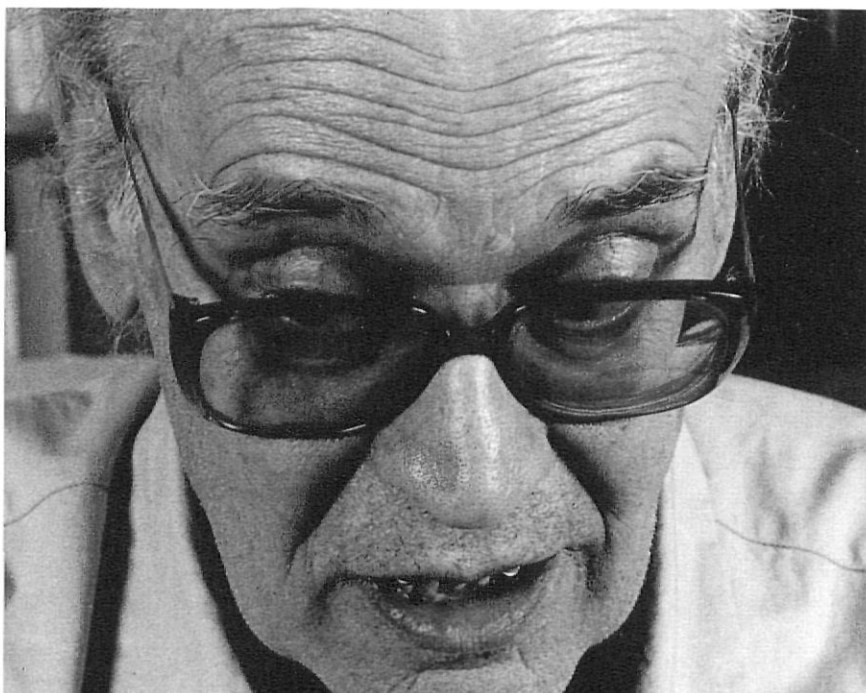
Quins factors el van estimular a entrar al seminari?

A través de la meua mare i de la mare de la meua mare, els familiars més pròxims que eren vius, vaig viure a casa un ambient marcat profundament per la fe cristiana. Més que la situació de la postguerra, em devia influir l'ambient cristianament molt sincer, molt viscut i molt pietós que hi havia a casa. Llavors als pobles pesava molt més el lligam amb la parròquia i en aquell moment quedaven a Castelló quatre dels tretze o catorze capellans que hi havia hagut al poble abans de la guerra. Vaig ser escolà i el vicari em va portar a preparar l'examen d'ingrés al seminari.

Quin impacte li va produir l'arribada al seminari?

Vaig estrenar el seminari menor de Girona, que després va ser la seu de la facultat de lletres i ara ho és de la de ciències de l'educació. Al seminari s'entrecruen moltes biografies.

Quan hi vaig entrar, el 1946, érem una setantena a primer curs. Ens en vam ordenar quinze, dotze anys després. Als deu anys, volia ser com el rector o el vicari del poble. En dotze anys d'estudiar vaig tenir temps d'anar fent el procés que m'ha dut a ser el que sóc. El que sóc, pel que fa a la manera de pensar i de ser, em ve del seminari. En aquells anys, la vida al seminari era de pobresa, més que d'austeritat, com la de casa. Ens hi pelàvem de fred? Sí, com a casa. Hi anàvem justos de menjar? Sí, com a casa. Et donaven un panet que t'havia de durar dos dies. De casa t'enviaven cansalada i un tall de pa per a l'hora de berenar. Això no era particularment dur per a un vailet de l'època, perquè la vida normal del país en aquell moment no donava per a res més. La vida al seminari era humanament molt rica. Entre el seminari major i el menor, érem uns tres-cents estudiants. Tenies ocasió de conèixer gent de pobles, situacions i interessos molt diferents. El seminari era molt autàrquic, però ple de gent molt diversa. M'hi sentia a gust. Sé que la meua

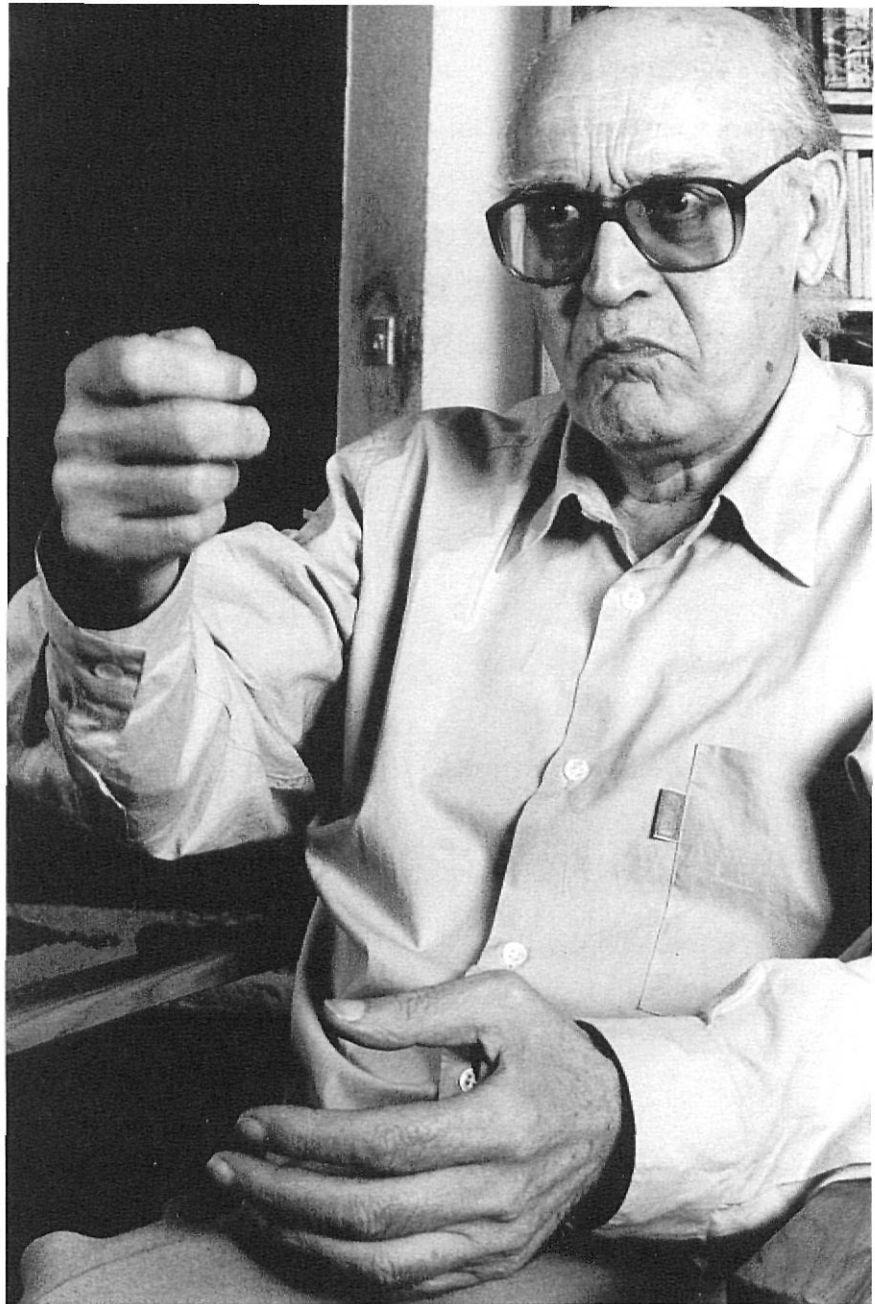
manera de viure el seminari no és transportable a la de tots els meus companys. Em consta que n'hi va haver alguns als quals després els va sortir el blau, però jo no en tinc un record amarg, malgrat les moltes limitacions que em farien ser crític en alguns aspectes.

Fins a quin punt es correspon amb la realitat la imatge que es té del seminari de Girona com a focus de resistència catalanista?

Els nous aires van arribar al seminari arran del sotrac del Concili Vaticà II, que ens va transformar i ens va connectar de cop amb la vida real de l'època. L'esperit crític i el catalanisme van entrar autènticament al seminari als anys 60. Si comparem el seminari de Girona amb els d'altres llocs, podem dir que vam estar de molta sort, perquè vam tenir durant uns anys de rector del doctor Estela. Era un home d'una gran categoria espiritual, intel·lectual, moral i política. Després, corrent pel món, t'adones de l'avantatge d'haver pogut rebre l'educació del doctor Estela, que estava prou controlat.

Què el va motivar a estudiar romàniques després d'acabar l'etapa del seminari?

Tenia molt clar que em volia dedicar a la vida pastoral. Però les circumstàncies van com van. Quan vaig acabar els estudis del seminari, no em podia ordenar, perquè era massa jove. El doctor Cartanyà em va ordenar, demanant dispensa, quan jo tenia vint-i-dos anys. Com que veien que escrivia poesies i participava activament en les vetllades literàries del seminari, els va semblar convenient que anés a estudiar romàniques a Barcelona. Vaig entrar a la Universitat de Barcelona el curs

1958-1959. Quan estudiava el tercer curs, vaig haver d'entrar de professor de literatura al seminari de Girona. Dos dies a la setmana havia d'agafar el tren, i per arribar a Barcelona a les nou del matí havia de sortir de Girona a dos quarts de sis. A Barcelona se'm va obrir un altre món, que era el de la cultura, els estudis universitaris i, també, la política. Vaig establir relacions amb grups de comunitats cristianes universitàries, a través de les quals vaig entrar en contacte amb capellans molt diversos, des de Josep Maria Ballarín fins a Lluís Maria Xirinacs, i amb persones que després he trobat immersos en altres àmbits. El que m'agradava era fer classes, estimular els alumnes a llegir. Llavors en aquest aspecte estàvem millor al seminari que no pas a fora del seminari.

No m'havia d'ajustar a cap programa de batxillerat i, per tant, no havia d'ensenyar literatura espanyola a la força, sinó que podia ensenyar literatura universal. Podia triar els autors que volia... Quan va morir el doctor Cartanyà, vaig passar a ser l'ajudant del rector del seminari. El que em continuava interessant era fer específicament de capellà. Van decidir que anés a llicenciar-me en teologia a Roma i me n'hi vaig anar el 1966. Vaig completar els estudis a París els primers semestres dels cursos 1967-1968 i 1968-1969. Vaig tornar a Girona per fer de professor de teologia al seminari i, com que volia tenir una dedicació pastoral directa, em van destinar a Vista Alegre. El 1969 van iniciar-se els estudis universitaris a Girona, amb els quals no tenia cap connexió,

encara que fos professor del seminari. L'únic vincle que tenia llavors amb la vida literària i cultural de Girona era arran del premi de novel·la Prudenci Bertrana. L'estiu del 1971, en sortir de la reunió de deliberació del jurat del Bertrana, el doctor Joaquim Molas em va proposar de ser professor al Col·legi Universitari de Girona, perquè volien que els estudis de filologia els portés algú de Girona. Li vaig dir que no. Però la proposta de Joaquim Molas va arribar al doctor Jubany sense que jo ho sabés. El doctor Jubany em va cridar per fer-me saber què en pensava. Li semblava que havia d'acceptar. Vaig passar una mala nit rumiant-hi i al final el 1971 vaig començar a fer classes als estudis *universitaris gironins*. Hi he estat trenta anys molt a gust. No he viscut mai a la universitat cap situació desagradable pel fet de ser capellà. Els companys m'ho han fet molt planer i no m'ha estat gens difícil conjuminar la meva condició de capellà amb la de professor.

Van ser determinants les paraules del doctor Jubany en aquest cas?

Una de les virtuts que no he pogut exercir en els meus quaranta-dos anys de capellà és la de l'obediència, perquè no m'han manat mai res. M'he deixat aconsellar i he fet cas particularment de l'opinió del bisbe, però no m'he trobat que mai m'hagin imposat res. Si hagués dit que no acceptava la proposta, no hauria passat res...

Quines de les moltes persones que ha conegut li han deixat una empremta més significativa?

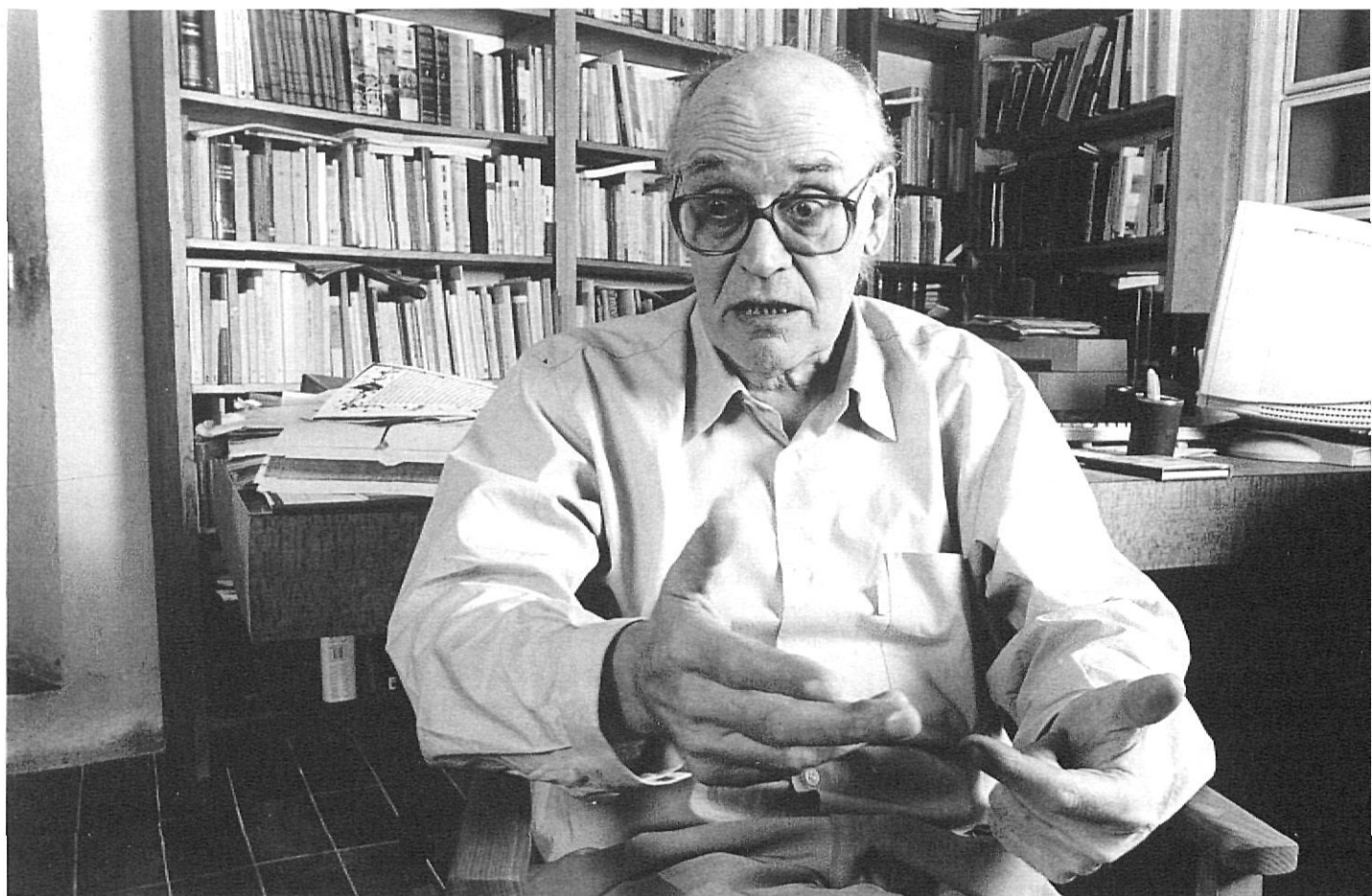
Hi ha molta gent que m'ha ajudat i m'ha influït. Però d'una manera

«Els estudis universitaris han canviat molt. Abans tenies vuit o deu alumnes per classe. Ara n'hi ha cent a cada aula. Això és horrorós»

molt profunda m'han marcat la meua mare i el doctor Estela. El millor professor que he tingut ha estat el doctor Calzada, que, anant molt més enllà de la tendència bastant generalitzada al

fer el salt de Verdaguer a les *Estances* de Riba sense que ningú m'hi dugués de la mà, sol i desemparat, i perdent el temps moltes vegades llegint tot el que em queia a les mans.

més lligat. Però sempre a la lluna... Va ser posteriorment que em vaig assabentar, per exemple, de la intervenció que va tenir el doctor Jubany en la revista. M'he trobat moltes vegades que la gent ha donat per

seminari d'aquell temps de fer-te aprendre un manual, em va fer descobrir el goig de l'estudi i de la recerca. La meua formació literària, en canvi, és purament personal. Ningú no m'hi va conduir. El meu acostament a la literatura va ser molt net de prejudicis extraliteraris, motivat pel simple fet de llegir. Llavors ignorava completament si hi havia baralles entre tal escriptor i tal altre. Vaig

Una de les primeres plataformes culturals en les quals va participar activament va ser la del setmanari *Presència*. Quins records en conserva?

Quan era a París ja enviava a *Presència* unes cròniques volent informar de les actualitats literària i filosòfica de França. Ara m'adono que eren uns articles il·legibles que es devien publicar més per la benignitat de Narcís-Jordi Aragó que no pas per cap altra cosa. Després hi vaig estar

suposada la meua implicació en episodis dels quals jo no tenia ni la més remota idea... *Presència* era una publicació crítica fins on podia ser-ho i jo hi vaig contribuir escrivint-hi sobre l'església i sobre la literatura, a part de redactant alguns editorials. Recordo que quan van fer papa Joan Pau I vaig escriure un article dient que no acabava de veure clar aquell nomenament. Hi va haver una alta autoritat de Girona que es

va donar de baixa de la revista en senyal de protesta per aquell article, pensant-se que era una falta de respecte per un difunt. En tot cas, quan vaig escriure l'article aquell bon senyor encara era ben viu i es va morir quan la revista ja era a la impremta. L'equip de gent que duia *Presència* podia mostrar una imatge de la ciutat d'una gran vitalitat, però la realitat era que Girona era encara més que grisa i més que negra. La imatge de Girona com a segona capital cultural del país, allò del *Girona, rai*, era una imatge que no era certa i que més aviat s'alimentava des de fora de la ciutat. La burgesia de Girona, on l'hem vista? La burgesia no ha estat mai el motor de la vida cultural de Girona. A la Girona d'aquell temps ja no hi havia tampoc una presència clerical destacable. Tenia més importància un vicari del Mercadal que un canonge de la catedral.

Vostè mateix, quan era a la parròquia de Vista Alegre, tenia molt de poder. Els seus sermons d'aquell temps van marcar una època. Fins i tot el van multar una vegada per un sermó...

El 1969 em van posar una multa de deu mil pessetes, que finalment no vaig haver de pagar, per un sermó en què em referia a una denúncia per tortures a la comissaria de policia de Via Laietana, a Barcelona. Vaig dir al sermó que els temps havien canviat i que ara els pretoris eren comissaries de policia. Resulta que el governador civil de Girona va anar a Madrid a visitar el ministre de torn i el ministre li va preguntar com anaven les coses per Girona. El governador va dir que tot estava controlat i que no hi havia cap problema. En arribar a l'hotel després de l'entrevista, el governador va rebre una trucada del ministre en què el renyava per-

què mentre ells havien estat reunits hi havia hagut un capellà de Girona que havia dit en un sermó que el pretori era la comissaria de policia... També recordo que quan era a Vista Alegre una vegada una infermera em va comentar que jo devia ser una mala persona, perquè ella festejava amb un policia i el diumenge no podien sortir mai, ja que el policia havia de venir a escoltar la missa i prendre notes per passar l'informe de la prèdica... L'octubre del 1971, quan el governador es va assabentar que jo entrava a fer classes a la universitat, va amenaçar l'equip que la dirigia assegurant que si jo posava els peus a la universitat ell la clausuraria. Em van cridar els doctors Riquer i Udina per preguntar-me de què m'acusava el governador. Jo els vaig respondre que em limitava a fer sermons i a escriure algun article al full de la

meva parròquia. Ells creien que només per això no es movia un governador, però quan el van anar a veure efectivament només els va treure un dossier amb resums dels meus sermons. El governador afirmava que jo feia tot allò «al margen de sus responsabilidades pastorales» i jo li vaig fer entendre que ell podia discutir-me si anava contra la llei, però que no podia entrar en un terreny que no era el seu.

Ja als anys 80, va acceptar el càrrec de delegat de Cultura de la Generalitat a Girona i en va dimidir al cap de poc temps. L'ha decebut la política cultural de la Generalitat en aquests vint-i-un anys d'autogovern?

El 1977 ja vaig acceptar de formar part del consell de cultura del govern de Tarradellas, amb una implicació especial en la comissió mixta de transferències de com-

«Un dels nostres grans desastres és el descrèdit de la memòria. Riba i Espriu, per exemple, han passat de la glòria a l'oblit»

petències en matèria lingüística. Quan el conseller de Cultura del primer govern de Jordi Pujol, Max Cahner, em va demanar de ser el delegat del departament de Cultura a Girona, vaig acceptar la proposta confiant que CiU anava a muntar una organització administrativa ben diferent de la que havíem heretat del franquisme. A la que em vaig adonar que anava amb el liri a la mà, ja m'havien fumut. Em vaig tornar a deixar enredar quan el conseller Rigol va anunciar el pacte cultural i em va proposar d'entrar al seu consell assessor. En comprovar que havia fracassat la política del pacte cultural i que no s'havia creat un espai de planificació de la cultura on es pogués trobar gent molt diversa, em va deixar d'interessar fer un seguiment de la política cultural de la Generalitat. Tampoc no he vist en altres forces polítiques alternatives més atractives en matèria de cultura. En general, els partits han utilitzat la cultura d'una manera pròpia de la petita política.

La cultura real es crea al marge de les institucions públiques?

Sí. Al marge, malgrat, a pesar de... Les institucions ni tan sols han seguit una política de subvencions coherent... Els partits han estat més pendents de les petites baralles entre ells que no pas del que calia seguir amb atenció. Ha faltat amplitud a l'hora de mirar què podíem aportar al món, dins les nostres limitacions. De tota manera, veient el panorama de la política internacional, els temps que corren no conviden a l'alegria ni a fer gaires reflexions sobre les nimieses de la política cultural del país. El que em preocupa més ara mateix és quin món preparem a la mainada que vaig batejar la setmana passada...

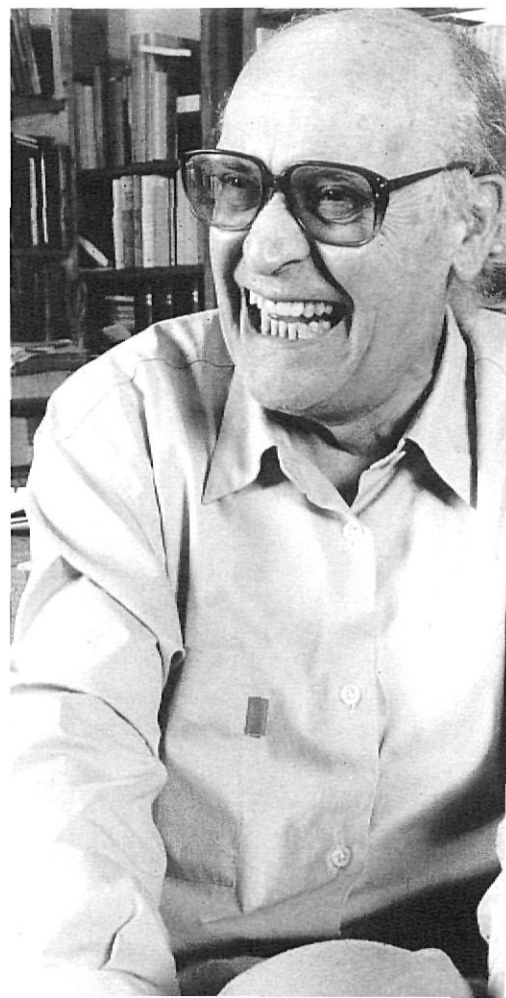
Com valora la transformació que ha experimentat Girona i la seva àrea d'influència en les dues últimes dècades?

S'hi han produït fenòmens molt interessants, com el del diari *El Punt*, que és una aportació notable. L'exemple d'*El Punt* desconcerta, en el bon sentit. És un fet més remarcable del que sembla a primer cop d'ull, com a model sorprenent i transferible. Veient la situació del país en el moment en què va néixer *El Punt*, he de confessar que no em pensava pas que aquest diari mai pogués arribar a tirar endavant com hi ha tirat. S'ha convertit en tota una institució de referència gràcies a l'esforç de la gent que l'ha anat fent dia a dia. Et continua provocant disgustos cada matí quan el llegeixes i detectes que en alguns aspectes no és prou rigorós, però com a producte s'ha consolidat en el mercat amb una força envejable... És un reflex de la transformació que ha experimentat Girona i els pobles de la seva àrea. He de dir primerament que sóc amic de Joaquim Nadal i a continuació he d'expressar la meua admiració per com ha canviat la ciutat, també socialment. Joaquim Nadal ja estimava apassionadament Girona abans de ser-ne l'alcalde. Té un projecte de ciutat i això es nota. L'ha transformada de dalt a baix i l'ha convertida, ell i molta altra gent amb la seva tenacitat, en una veritable capital. Abans la gent de fora anava a Girona perquè era una capital on hi havia un bisbe, un president de la Diputació i un governador civil. Ara la gent hi va per altres qüestions: per veure-hi teatre, per anar-hi a comprar, per fer-hi turisme... La llàstima és que en el debat municipal hi ha hagut un joc polític molt petit. La feblesa

de l'oposició no ha permès vertebrar una alternativa crítica i estimulante que presentés propostes atractives.

En l'àmbit de la cultura, quins èxits i quins fracassos destacaria entre el que s'ha fet i el que no s'ha fet en aquestes dues últimes dècades a la ciutat?

S'han impulsat moltes iniciatives interessants. Un festival que duri deu anys amb tanta empenta, com és el cas de Temporada Alta, no es pot ignorar, per exemple. En altres aspectes, en canvi, no hem tingut la mateixa empenta. Un cas clar seria el del món editorial. Lleida té l'editorial Pagès, Tarragona té *El Mèdol*, Vic té Eumo... A Girona, per contra, no ha sorgit una editorial potent. De tota manera, en general s'ha avançat molt, encara que últi-

«S'ha de predicar amb la Bíblia en una mà i el diari a l'altra, estant atent al que diu la gent, perquè no hi ha solucions màgiques»

mament s'ha perdut una mica d'alè, perquè tot cansa. Pel que fa als fracassos, que també n'hi ha hagut, només cal fixar-nos en la Casa de Cultura, que no ha estat capaç d'erigir-se en un referent com ho hauria de ser d'una capital cultural. Era una institució que havia arribat a sortir relativament neta del franquisme i no ha agafat la volada que hauria de tenir. És ben trist que encara no s'hagi resolt el problema de la biblioteca i que en continuem tenint una de tan precària.

Ara es jubila de la seva activitat docent. Deixa la universitat amb un bon record de la feina feta?

El més important per a mi ha estat la docència. No he tingut deixebles, però he tingut molts alumnes, una part considerable dels quals es guanyen la vida en la duríssima

feina de professor en els nostres instituts. El que més em satisfà és trobar-me'n alguns pel carrer i comprovar que potser no els he fet més mal que bé. Els estudis universitaris de Girona han canviat molt. Abans tenies vuit o deu alumnes per classe. Ara n'hi ha cent a cada aula. Això és horrorós. T'obliga a fer discursos, en comptes de classes. El que em fa patir més dels alumnes de filologia dels últims anys és que es queixen que han de llegir massa. Quan sents això, quedes desarmat i et sents cansat. Veus que no hi pots tenir la dedicació personalitzada de fa uns anys. Ja no vas al bar amb ells a fer-la petar. Tampoc no se'ls presenta una perspectiva de feina tan bona com la que tenien els alumnes dels primers anys. I no tens cap solució per oferir-los. Tot plegat és preocupant. Ja no és possible esta-

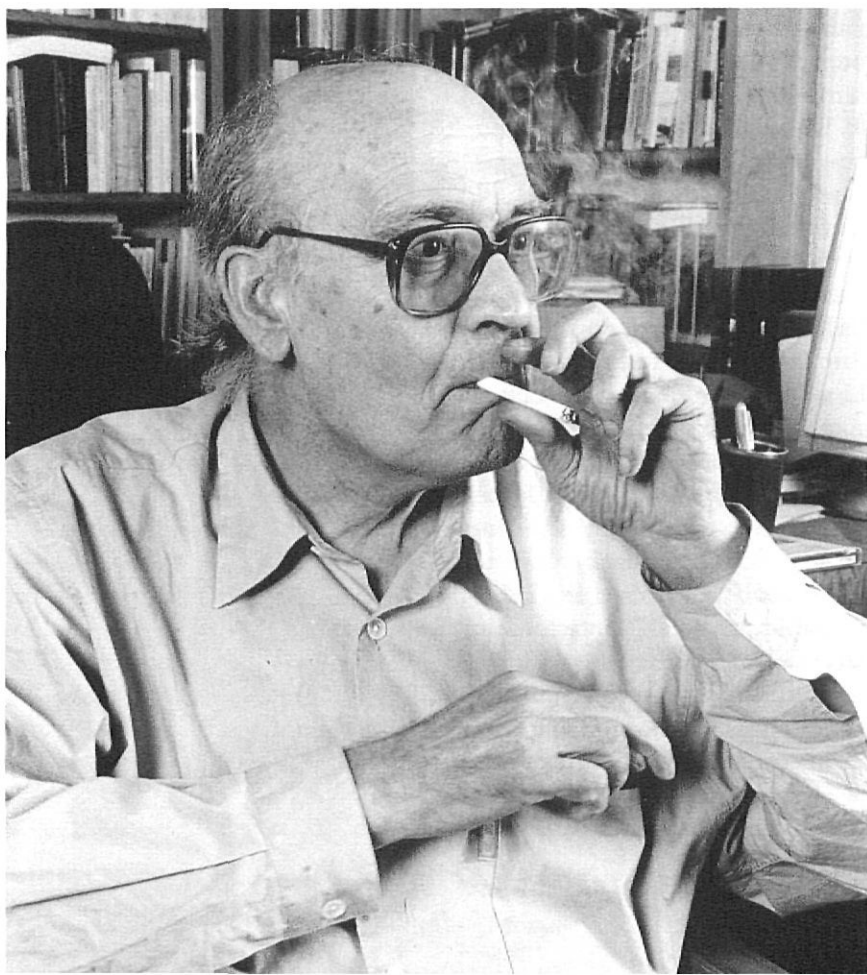
blir-hi una relació tan directa i delicada com la que mantenies amb alguns alumnes fa anys. Procuraré en els anys que em quedin de vida acabar amb el to una mica alt dedicant-me més a la labor parroquial.

Ha anunciat que abandona els estudis sobre la història de la llengua catalana que va iniciar fa una vintena d'anys amb Josep Maria Nadal. Se sent tranquil perquè veu que ja hi ha qui els pot agafar el relleu?

Quan vam començar les investigacions, calculàvem que avançaríem molt ràpidament i que amb un parell d'anys arribaríem al segle XIX. Vint anys després, només hem arribat fins al segle XV, però com a mínim hem suscitat l'interès d'altres que donaran continuïtat a la nostra feina i hem obert un camí en aquest àmbit amb el segell de la Universitat de Girona. També veig que els historiadors tenen en compte la nostra aportació valorant la història de la llengua com valoren la història dels moviments socials i econòmics del país. El resultat és positiu. Ho hauria estat més si hi haguéssim pogut esmerçar més temps i més energia. Però no em vull culpabilitzar pel que no he fet.

La Universitat de Girona compleix deu anys. Han estat deu anys tan fructífers com esperava que ho fossin?

Els estudis universitaris sobreviuen a Girona amb una precarietat institucional absoluta. Quan ja feia cinc o sis que funcionava, vam descobrir que el Col·legi Universitari de Girona no estava registrat enlloc. Vam estar a punt de desaparèixer en més d'una ocasió... Era inimaginable la solidesa d'ara. La Universitat de Girona ha crescut com una institució decisiva per a la dinamització de la vida de la ciu-

tat. Han estat deu anys apassionants, potser amb moltes fallades, però amb una gran il·lusió de construir la realitat que ara podem tocar. Ara la il·lusió és un element que no s'exigeix ni es pot exigir.

Quines assignatures pendents té la Universitat de Girona?

Les mateixes que totes les altres universitats catalanes. S'ha de revisar el model universitari de Catalunya. Quan es van crear les anomenades universitats perifèriques, no te les podies carregar. Però ara ja és hora d'ajustar-les a la lògica de les necessitats. Hi ha facultats amb només dos o tres alumnes, arriba a haver-hi fins a nou departaments de català entre totes... S'haurà de reordenar el mapa. No totes les carreres es podran estudiar a tot arreu. Cada universitat haurà de tenir tres o quatre punts d'excel·lència, de manera que per cursar segons quins estudis amb un nivell d'oferta reconegut internacionalment només podràs anar a un lloc concret. Si vols estudiar tal carrera amb aquesta categoria, hauràs d'anar a Lleida, que és on s'ensenya més bé. Si és tal carrera, a Girona, etc. Si no ho enfoquem així, podem acabar funcionant com una mena d'acadèmia. Des d'aquest punt de vista, els llocs més petits correm més perill que

Barcelona. Ja ho deien els escolàstics: els éssers no s'han de multiplicar sense necessitat.

Últimament es parla molt de la necessitat d'establir el cànon de la literatura catalana. Quins autors i quines obres hi inclouria?

Establir el cànon és un tema més seriós del que sembla i no hi vull entrar. A més, hauria de confrontar el meu amb els dels altres, perquè el contrast és indispensable per establir-lo, ja que de vegades a l'hora d'escollir un títol et pots deixar influir excessivament per una motivació personal, pel fet que aquella lectura et va tocar especialment quan eres jove i encara et toca. El que és terrible és la facilitat autodestructiva amb què ens carreguem els escriptors l'endemà de la seva mort. Un dels nostres grans desastres és el descrèdit de la memòria. Riba i Espriu, per exemple, han passat de la glòria a l'oblit. No vull esmentar autors, perquè me'n deixaria, però és evident que entre les novel·les modernes no podem passar per alt *Solitud*, *Incerta glòria* i les de Villalonga.

I pel que fa als autors vius?

Ara tenim un gran escriptor de raça, que és Quim Monzó, fins llegit amb molt rigor lingüístic.

Em fan molta por les pressions fortíssimes que està rebent perquè es passi al castellà. Entre els poetes, continuo considerant que Narcís Comadira és un gran autor.

Algun dia es podrà llegir una novel·la de Modest Prats?

No ho crec. Potser ja m'hauria agradat i de vegades hi penso. Però em costa molt escriure. Quan era jove vaig escriure molts versos, però de poesia, res. Una novel·la m'imposa un gran respecte. T'hi has d'implicar fins al coll.

Ara es vol dedicar més intensament a la seva activitat pastoral. Quin és el missatge que ha de transmetre l'Església en el moment actual?

L'Església ha de partir de la realitat, de la fidelitat a l'Evangeli. Un cèlebre teòleg alemany deia que per predicar es necessita tenir la Bíblia en una mà i el diari a l'altra. Cal incidir en la realitat i inserir el missatge evangèlic en el nostre món estant atent al que diu la gent, perquè no hi ha solucions màgiques. El que em preocupa més és quins punts de referència poden trobar els joves.